

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 83/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Vodárenská 2, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 95/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 23 C/415/2002) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 95/2012 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 23 C/415/2002) p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet advokáta JUDr. Ondreja Lučivjanského, Vodárenská 2, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 83/2015-17 zo 17. marca 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 95/2012 – pôvodne vedenom pod sp. zn. 23 C/415/2002 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 283/2014 bola sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie začalo 12. júna 2002, keď sťažovateľ podal okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáha priznania škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 SprV/138/2015 doručeným ústavnému súdu 17. apríla 2015, v ktorom okrem iného uvádza:

„Prejednávaná vec po právnej i skutkovej stránke sa javí byť zložitejšia.

Pri posudzovaní otázky, či v predmetnom súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom a tým aj k porušeniu práva účastníka podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR je potrebné prihliadať na tú skutočnosť, že Okresný súd Košice I postupoval vo veci plynulo a trikrát vo veci meritorne rozhodol. Či tento jeho postup bol aj efektívny, je ťažko hodnotiť, pretože dvakrát jeho rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené a dvakrát následne, v rámci konania o sťažnosti a v dovolacom konaní, zrušené. Tieto skutočnosti však v konečnom dôsledku značne ovplyvnili celkovú dĺžku konania.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu z 9. apríla 2015 k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania:

„Sťažovateľ dňa 12.6.2002 podal na Okresnom súde Košice I žalobu, ktorou sa domáha náhrady škody proti Generálnej prokuratúre SR.

Vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi JUDr. Jozefovi Pribulovi, následne JUDr. Bystrianskej a toho času vec vybavuje JUDr. Vekrbauerová.

Dňa 8.7.2002 súd doručil žalovanému návrh na vyjadrenie, zabezpečil k nahliadnutiu vyšetrovací spis z Krajského úradu vyšetrovania PZ v Košiciach a následne

nariadil vo veci pojednávanie na 20.2.2003. Dňa 20.2.2003 po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Uznesením č. k. 23 C/415/2002-94 zo dňa 28.7.2003 súd pripustil do konania na strane žalovaného Ministerstvo spravodlivosti SR.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 28.10.2003. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 27.1.2004 za účelom doplnenia dokazovania.

Na pojednávaní dňa 27.1.2004 súd vec prejednal a pojednávanie odročil na 23.3.2004 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania.

Na pojednávaní dňa 23.3.2004 súd vec prejednal a pojednávanie odročil na 17.6.2004 za účelom vyžiadania vyšetrovacieho spisu z Krajského úradu vyšetrovania PZ v Košiciach.

Na pojednávaní 17.6.2004 súd po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca.

Dňa 7.10.2004 bol spis s opravným prostriedkom predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co/301/04-188 zo dňa 20.9.2005 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Žalobca podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorý následne nálezom č. k. III. ÚS 117/06-53 zo dňa 23.8.2006 rozhodol, že základné právo [REDAKOVANÉ] podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 Co/301/04-188 z 20.9.2005 porušené bolo, zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 4 Co/96/2007-219 zo dňa 10.10.2007 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Ďalšie pojednávanie vo veci súd nariadil na 6.5.2008, na ktorom vec prejednal a pojednávanie odročil na 19.6.2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Na pojednávaní 19.6.2008 súd vec prejednal a pojednávanie odročil na 5.8.2008 za účelom ďalšieho doplnenia dokazovania.

Uznesením č. k. 23 C/415/2002-290 zo dňa 11.7.2008 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpila Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR a Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR.

Na pojednávaní dňa 5.8.2008 súd vec prejednal a pojednávanie odročil na 14.8.2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 8.8.2008 žalobca podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 23 C/415/2002-290. Následne súd pojednávanie nariadené na 14.8.2008 odročil na neurčito stým, že spis bude predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd uznesením č. k. 3 Co/273/2008-328 zo dňa 31.3.2009 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa.

Súd uznesením č. k. 23 C/415/2002-341 zo dňa 3.8.2009 opravil svoje uznesenie č. k. 23 C/415/2002-94 zo dňa 28.7.2003 a správne označil žalovaného v 2. rade, Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 10.9.2009, ktoré pre neprítomnosť účastníkov konania a ich právnych zástupcov bolo odročené na 17.9.2009.

Na pojednávaní 17.9.2009 súd doplnil dokazovanie vo veci a následne ho odročil na 8.10.2009 za účelom predloženia ďalších dôkazov.

Na pojednávaní 8.10.2009 po doplnení dokazovania súd vyhlásil rozsudok. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v 2. rade.

Dňa 23.2.2010 bol spis s opravným prostriedkom predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co/53/2010-406 zo dňa 30.9.2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti.

Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach podal žalovaný v 2. rade prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR mimoriadne dovolanie.

Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3MCdo 18/2011-470 zo dňa 13.9.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a Okresného súdu Košice I a vec vrátil Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Zrušená vec sa toho času vedie pod sp. zn. 23 C/95/2012.

Ďalšie pojednávanie súd nariadil na 15.11.2013, na ktorom vec prejednal a následne odročil na 17.1.2014 za účelom doplnenia dokazovania.

Na pojednávaní 17.1.2014 súd doplnil dokazovanie a vyhlásil rozsudok. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca.

Dňa 4.7.2014 bol spis s opravným prostriedkom predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, ktorý o odvolaní doposiaľ nerozhodol.“

K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľ stanovisko nezaujal.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom sťažovateľ je žalobcom a ktorého predmetom je náhrada škody spôsobená nesprávnym úradným postupom, ústavný súd pripúšťa, že dĺžka konania mohla byť závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovanej veci, hoci obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Napriek uvedenému ďalej dodáva, že samotnou skutkovou a právnou zložitou prerokovanej veci však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd z pohľadu prieťahov posudzuje priebeh napadnutého konania. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo v súvislosti s dĺžkou konania potrebné pripísať na farchu sťažovateľa. Na eventuálny podiel sťažovateľa na predĺžení napadnutého konania nepoukázal ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol samotný postup okresného súdu.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na § 100 ods. 1 prvú vetu OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd hodnotiac doterajší priebeh napadnutého konania konštatuje, že bol v zásade plynulý a vzhľadom aj na tri meritórne rozhodnutia vo veci nebol postihnutý nečinnosťou.

Na druhej strane však ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie je potrebné hodnotiť ako neefektívne, pretože prvé dva rozsudky okresného súdu zo 17. júna 2004 a z 8. októbra 2009 (oba potvrdené v odvolacom konaní Krajským súdom v Košiciach) boli zrušené, prvé na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 117/06 z 23. augusta 2006 a druhé na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 18/2011 z 13. septembra 2012, ktorý vo veci rozhodoval o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

«Súdy nižších stupňov dospeli k záveru, že preskúmvanej veci sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, dostatočne ale nevysvetlili, v čom spočíva ich danosť.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora, že nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup prokurátora v preskúmvanej veci bol nesprávny, normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že prokurátor tento postup nezachoval. V predmetnom konaní žalobca netvrdil, že by samo zaistenie jeho finančných prostriedkov bolo nesprávnym úradným postupom; namietal, že prokurátor nereagoval primerane na jeho upozornenie o ohrození prosperity banky, v ktorej boli zaistené finančné prostriedky. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto tvrdenia bolo potrebné zohľadniť § 79b ods. 1 a 4 Trestného poriadku vymedzujúci podmienky, za ktorých môže prokurátor zrušiť alebo obmedziť existujúce zaistenie peňazí na účte v banke. Súdy nižších stupňov konštatovali, že prokurátor sa dopustil nesprávneho úradného postupu, v odôvodneniach ich rozhodnutí ale nevysvetlili, konkrétne ktoré ustanovenia prokurátor porušil (nerešpektoval) a aký mal byť podľa ich názoru správny (zákonu zodpovedajúci)

postup prokurátora po doručení predmetného upozornenia. Odôvodnenia ich rozhodnutí nekonkretizujú, podľa ktorého ustanovenia a akého všeobecne záväzného právneho predpisu mal prokurátor konať tak, aby jeho postup nebol súdmi považovaný za nesprávny úradný postup a aby nedošlo ku škode, náhrady ktorej sa žalobca domáhal. Nevysvetleným v odôvodneniach ich rozhodnutí teda zostalo predovšetkým to, konkrétne ktorú (z ktorého ustanovenia vyplývajúcu) povinnosť prokurátor nesplnil. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že myšlienkový postup súdov nie je dostatočne vysvetlený a ich rozhodnutia sú v tomto smere nepreskúmateľné.

Súdy v danej veci nepodali zrozumiteľný a jasný výklad ani pokiaľ ide o podstatu údajnej žalobcovej škody... toho ale uplatnil svoje nároky voči banke v konkurznom konaní (viď medziiným str. 7 rozsudku súdu prvého stupňa). So zreteľom na to mali súdy uviesť, na akom podklade bolo možné pred jeho právoplatným skončením konkurzného konania ustáliť, že u žalobcu nastala škoda (a v akej výške), navyše škoda, za ktorú by zodpovedal štát (§ 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Súdy v tomto smere svoj myšlienkový postup adekvátne neodôvodnili a obmedzili sa len na výpočet finančnej straty, ktorú žalobca v danom prípade zaznamenal. V dôsledku toho odôvodnenia ich rozhodnutí nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na to, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov sú v danej veci nepreskúmateľné tak pokiaľ ide o prvý z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup), ako aj druhý z predpokladov tejto zodpovednosti (vznik škody), neodôvodnenými zostali aj závery súdov o existencii príčinnej súvislosti medzi postupom prokurátora a vznikom žalobcom tvrdenej škody.

K vyššie uvedenému najvyšší súd dodáva, že generálny prokurátor opodstatnene namieta aj to, že súd prvého stupňa nevysvetlil, z čoho vyvodil záver, že žalobcovi patrí úrok z omeškania (súd iba skonštatoval, že ide o príslušenstvo podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a že ho priznal zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001, kedy žalobcovi Fond na ochranu vkladov poskytol sumu 7 185,19 €); námietkou odvolateľky, že žalobcovi nemožno priznať úroky z omeškania, sa odvolací súd nezaoberal.

So zreteľom na konštatovanie, že napadnuté rozhodnutia nie sú vo vyššie uvedenom zmysle dostatočne preskúmateľné, najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu a v ňom obsiahnutému návrhu generálneho prokurátora zrušiť rozhodnutia, proti ktorým smeroval tento mimoriadny opravný prostriedok.

V mimoriadnom dovolaní sa uvádza aj § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p., ktorý upravuje samostatný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania - nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Najvyšším súdom v bode 2. odôvodnenia tohto uznesenia konštatovaná tzv. iná vada neumožňovala v konaní o mimoriadnom dovolaní preskúmať, Či napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§243fods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Z týchto dôvodov najvyšší súd zrušil rozsudky prvostupňového a odvolacieho súdu v rozsahu napadnutom mimoriadnym dovolaním a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.»

Tieto skutočnosti nepochybne významným spôsobom ovplyvnili dĺžku napadnutého konania, v súvislosti s čím ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 182/08), podľa ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 23 C 95/2012 (pôvodne

vedené pod sp. zn. 23 C/415/2002), došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd aj napriek tomu, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, vzhľadom na to, že v čase rozhodovania o sťažnosti sa vec od 4. júla 2014 po podanom odvolaní nachádza na Krajskom súde v Košiciach, a okresný súd teda v danom štádiu nemôže priebeh napadnutého konania ovplyvniť.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, keď poukázal na to, že v súvislosti s neúmernou dĺžkou napadnutého konania „*stratil vieru v spravodlivé a promptné rozhodnutie veci*“.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé

finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na neefektívny priebeh konania vedeného okresným súdom a najmä na skutočnosť, že dosiaľ ani po takmer 13 rokoch nebolo konanie právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 134 €, t. j. spolu 268 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 284,08 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2015